

θανομένης ὡς μονάδος ἐν τῇ διαιρέσει τοῦ χρόνου κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν ἡμερολογίων.

Ἐὰν ἐπὶ τῆς γῆς κατακείτο μόνον ὁ πόλος, τίποτε δὲν θὰ ἡμποδίζε νὰ κάμωσιν ἡμέρας 100 ὥρων καὶ νὰ υποδιαιρέσωσι τὸν χρόνον τοῦτον τὸν μακρὸν εἰς ἓνα ἢ πολλὰ μέρη ἀναπαύσεως διαχωριζόμενα ὑπὸ ἴσων μερῶν ἐργηγόρσεως. Πιθανώτατον εἶναι μάλιστα ὅτι θ' ἀναπαύωνται ὀλιγώτερον συχνά ἢ ἡμεῖς καὶ θὰ κοιμῶνται πλειοτέρας ὥρας, ἰδίως ἂν θὰ εἶχον πολλές ἐργασίας. Ἡ ἀνάπαυσις εἶναι ἀποτέλεσμα ἔξωθεν καὶ ἐθίμου καὶ οὐχὶ ἀνάγκης φυσιολογικῆς· ὑπάρχουσι ζῷα διερχόμενα μῆνας ὁλοκλήρους βυθισμένα εἰς τὸν χειμερινὸν ὕπνον· τοῦτο ὅμως δὲν ἐμποδίζει ἵνα ταῦτα καὶ τὰς νύκτας καὶ τὰς ἡμέρας τοῦ θέρους κοιμῶνται ἐπὶ ὥρας τινάς. Ἄλλως τε καὶ τὰ κλίματα ἀκόμη ἡμῶν διὰ τῆς δυνάμεως τῆς θελήσεως καὶ τοῦ τεχνητοῦ ἐξεγερμοῦ διὰ τοῦ καφφέ δύναται τις νὰ μείνῃ ὁλοκλήρους νύκτας χωρὶς νὰ κατακλιθῇ καὶ χωρὶς νὰ κοιμηθῇ, διερχόμενος οὕτως ἡμέρας 36 καὶ 48 ὥρων συνεχῶς ἐν ἐργηγόρσει.

Αἱ ἡμέραι ἡμῶν καὶ αἱ νύκτες, θέλω νὰ εἴπω· ἡ νυκτερινὴ ἀνάπαυσις ἢ διαδεχομένη τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας καθ' ἕκαστον 24ωρον εἶναι ζήτημα ἡθῶν καὶ ἔξωθεν· ἀποδείξεις εἶναι ὅτι εἰς τὰ μεσημβρινὰ κλίματα ἔχουσι δύο ὕπνους καὶ δύο ἐργηγόρσεις ἕνεκα τοῦ προσθέτου μεταμεσημβρινοῦ ὕπνου.

Ὅπως λοιπὸν δύναται τις νὰ κοιμηθῇ δις εἰς 24 ὥρας ἀντὶ ἀπαξ, οὕτω ἐπίσης δύναται νὰ λάβῃ τὴν συνήθειαν νὰ κοιμᾶται ἀπαξ εἰς 48 ὥρας, ἂν συνέβαινε νὰ κατοικῇ εἰς τὸν πόλον, ὅπου ἐπικρατεῖ νῦξ ἐπὶ 5 περίπου μῆνας· ὅπως λοιπὸν λέγομεν ἄλλα ἥθη, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ἄλλοι κλιματολογικοὶ λόγοι, ἄλλαι ἔξεις.

Ὅταν ἄνθρωπός τις ἐργάζεται τὴν γῆν μετὰ ζέσεως ὅχι μόνον ἔχει περισσοτέραν ὀρεξιν καὶ τρώγει συχνότερον ἢ οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, τρώγων 3 καὶ 4κις ἀντὶ δις, ἀλλὰ προσέτι ἂν ἔχῃ ἐνέργειαν δὲν ἀποσπάται τῆς ἐργασίας ἢ δυσκόλως. Οὕτως εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἂν αἱ ἡμέραι ἦσαν μακρότεραι ὡς ἐν τῷ πόλῳ, θὰ ἐκοιμῶντο οἱ ἄνθρωποι ἥττον συχνά, ὅταν ὅμως θὰ ἐκοιμῶντο, θὰ ἐκοιμῶντο πλειοτέρας ὥρας. Ἡ τοιαύτη ἀποψις τῶν πραγμάτων πιστοῦται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὅσον βαίνομεν πρὸς νότον, κοιμῶνται οἱ ἄν-

θρωποι συχνότερον καὶ πολὺ ὀλιγώτερον ἑκάστοτε χρόνον ἢ εἰς τὰ βόρεια κλίματα.

Ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς θὰ παρουσίαζε τότε τὸ ἐξῆς φαινόμενον, ἂν ὁ πόλος κατακείτο:

1) Ἐν τῇ Μεσημβρινῇ γῇ εἰς 48 ὥρας 2 ἀναπαύσεις καὶ 2 νύκτες ὕπνου.

2) Εἰς τὰς χώρας τοῦ κλίματος τῆς Βορείας καὶ Κεντρικῆς Εὐρώπης 2 νύκτες μόνον ὕπνου, καὶ τέλος:

3) Εἰς τοὺς πόλους μία μόνη ἀνάπαυσις ἡμερησία κατὰ τὸ θέρος καὶ νυκτερινὴ κατὰ τὸν χειμῶνα.

Τοῦτο θὰ ἦτο φυσικώτερον ἢ νὰ υποχρεῶνται οἱ ἄνθρωποι νὰ κοιμῶνται τοῦλάχιστον ἀπαξ εἰς 24 ὥρας ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Πράγματι εἰς ἄλλους κλιματολογικοὺς ἢ ἀστρονομικοὺς ὅρους, ἀναγκαιῶς ἐπιβάλλονται ἄλλα ἥθη καὶ ἄλλαι ἔξεις.

Ν. Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Καθηγητὴς τῆς Ζωολογίας ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

LÉON TOLSTOÏ.

Ο ΜΕΤΑΝΟΗΣΑΣ ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ

Ενας ἄνθρωπος φθάσας εἰς ἡλικίαν ἐδωμῆκοντα ἑτῶν καὶ ὁ ὁποῖος ἐπέρασεν ὅλην τὴν ζωὴν του εἰς τὴν ἀμαρτίαν, ἀρρώστησεν, ἀλλὰ δὲν μετενόησε καθόλου.

Ἐπὶ τέλους, ὁ θάνατος ἐπῆλθεν. Ὁ ἄνθρωπος εἶδεν ὅτι ἡ τελευταία του ὥρα εἶχε φθάσῃ, ἐκλαυσε καὶ εἶπε:

— Κύριε! συγχώρησέ με καθὼς ἐσυγχώρησες τὸν ληστήν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ.

Μόλις ἐπρόφερεν αὐτὰς τὰς λέξεις, ἐξέπνευσεν. Ἄλλ' ἡ ψυχὴ τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἤρχισε ν' ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, ἤλπισεν εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν του καὶ ἐπέταξεν εἰς τὰς θύρας τοῦ παραδείσου, ὁ ἀμαρτωλὸς ἐκτύπησε δυνατὰ καὶ ἰκέτευσε ὅπως γίνῃ δεκτὸς εἰς τὸ οὐράνιον βασίλειον.

— Ποῖος εἶν' αὐτὸς ποῦ κτυπᾷ; εἶπε μία φωνὴ ὀπίσω ἀπὸ τῆς θύρας. Τὶ ἔκαμεν ἐπὶ τῆς γῆς;

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ καιτηγέρου ἠρίθμησεν ὅλας τὰς κακὰς πράξεις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου χωρὶς ν' ἀναφέρῃ καμμίαν καλὴν.

— Ὅχι, οἱ ἁμαρτωλοὶ δὲν εἰσέρχονται εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Θεοῦ· φύγ' ἀπ' ἐδῶ.

Τότε, ὁ ἄνθρωπος εἶπε:

Κύριε! Ἀκούω τὴν φωνὴν σου, ἀλλὰ δὲν βλέπω τὸ πρόσωπόν σου, καὶ δὲν ἤξεύρω τὸ ὄνομά σου.

— Εἰμαι ὁ ἀπόστολος Πέτρος, ἀπεκρίθη ἡ φωνή.

— Ἀπόστολε, Πέτρε· λυπήσου με, ἐνθυμήσου τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἦσουν μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ; Δὲν ἔλαβες ἐκ τοῦ σιδήματός σου τὴν διδασκαλίαν σου καὶ δὲν εἶδες τὸ παράδειγμα τῆς ζωῆς σου; Καὶ ἐνθυμήσου, ὅτε ἐρίσκειτο εἰς τὴν ἀγωνίαν καὶ ὑπέφερε, τρεῖς φορές, σὲ παρεκάλεσε νὰ μὴ κοιμηθῇς ἀλλὰ νὰ προσευχεσαι, καὶ σὺ ἐκοιμήθης διότι ἐνόσταζες. Τρεῖς φορές, σὲ ἤθρεν ἀποκοιμισμένον. Καὶ ἐγὼ, ἔκαμα τὸ ἴδιο. Ἐνθυμήσου ἀκρόμῃ ὅτι τοῦ ὑποσχέθης νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλείψῃς διόλου μέχρι τοῦ θανάτου σου, καὶ ὅτι τὸν ἐγκατέλειψες τρεῖς φορές, ὅταν τὸν ὠδήγησαν ἐνώπιον τοῦ Καϊάφα. Καὶ ἐγὼ, ἔκαμα τὸ ἴδιο. Καὶ ἐνθυμήσου ἀκρόμῃ ὅτι, ὅταν ἔκραξεν ὁ πετεινός, ἐξηλθες ἀπὸ τὸ πραιτώριον καὶ ἔκλαυες πικρῶς. Καί, ἐγὼ ἔκαμα τὸ ἴδιο. Δὲν ἔμπορεῖς νὰ μοὶ ἐμποδίσῃς τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸ βασίλειον τῶν οὐρανῶν.

Ὅπισθ' ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ παραδείσου ἡ φωνὴ δὲν ἀπήντησε τίποτε. Ὁ ἁμαρτωλὸς ἔμεινεν ὀλίγας στιγμὰς σιωπηλός, ἔπειτα ξαναῆρχισε νὰ κτυπᾷ ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ εἰσέλθῃ.

Μία ἄλλη φωνή, αὐτὴν τὴν φοράν τοῦ προφητὰνακτος Δαβὶδ, τοῦ ἀπεκρίθη:

— Φύγ' ἀπ' ἐδῶ! Ἀμαρτωλοὶ σὺν καὶ σὲ δὲν ἔμπορουν νὰ ζήσουν, πλησίον μας, εἰς τὸν παράδεισον.

Ἄλλ' ὁ ἁμαρτωλὸς δὲν ἔδωσε διόλου προσοχὴν εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις· δὲν ἐγκατέλειψε τὴν θύραν τοῦ παραδείσου καὶ ἐπανελάβε:

— Λυπήσου με, βασιλεῦ Δαβὶδ, καὶ ἐνθυμήσου τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριος σὲ ἡγάπησε καὶ σὲ κατέστησε μέγαν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Κατεῖχες πᾶν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔμπορεῖ νὰ ποθῇ: τὴν ἰσχὺν, τὴν δέξαν, τὸν πλοῦτον, εἶχες γυναῖκας, παιδιά· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς οἰκίας σου, παρετήρησες τὴν γυναῖκα ἐνδὲς ταπεινοῦ ὑπηρέτου σου καὶ ἐκυριεύθης ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας: ἐπῆρες ἀπὸ τὸν Οὐρίαν τὴν γυναῖκά σου καὶ ἔστειλες καὶ αὐτὸν νὰ πέσῃ ὑπὸ τὸ ξίφος ἐνδὲς Ἀμμωνίτου. Σὺ, ὁ ἐπίσης ἦσο πλοῦσιος, ἤρπασες ἀπὸ τὸν πτωχόν τὴν τελευταίαν ἀμνάδα σου, καὶ ἐξηφάνισες καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον. Καί, ἐγὼ, ἔκαμα τὸ ἴδιο. Ἐνθυμήσου ὅτι ἔπειτα μετενόησες καὶ εἶπες: «Ἀναγνώριζω τὸ σφάλμα μου καὶ μετανοῶ διὰ τὴν ἁμαρτίαν μου». Καί, ἐγὼ, ἔκαμα τὸ ἴδιο. Δὲν ἔμπορεῖς νὰ μοὶ ἐμποδίσῃς τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸ βασίλειον τῶν οὐρανῶν.

Ἡ φωνὴ τοῦ βασιλέως Δαβὶδ, ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν, ἐσιώπησεν:

Ἄλλ' ὁ ἁμαρτωλὸς δὲν ἀπεθαρρύνθη. Ξαναῆρχισε νὰ κτυπᾷ τὴν θύραν καὶ νὰ ζητῇ ὅπως γίνῃ δεκτὸς μεταξὺ τῶν εὐτυχῶν.

Νέα φωνή, αὐτὴν τὴν φοράν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τοῦ ἀγαπητοῦ μαθητοῦ τοῦ Σωτῆρος, τοῦ ἀπεκρίθη:

— Φύγ' ἀπ' ἐδῶ! Οἱ ἁμαρτωλοὶ δὲν ἔμπορουν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ βασίλειον τῶν οὐρανῶν.

Ἄλλ' ὁ ἁμαρτωλὸς, ἀναγνώρισας τὴν φωνὴν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἐχάρη ὑπερβολικὰ καὶ ἀνέκτιχεν ἐλπίδας καὶ εἶπε:

— Τώρα, θὰ εἰσέλθω· ὁ Πέτρος καὶ ὁ Δαβὶδ δὲν θὰ μοὶ ἐμποδίσουν τὴν εἰσοδὸν, διότι γνωρίζουν τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ σὺ, θὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ εἰσέλθω, διότι, εἶσαι ὁλῶ ἀγάπη! Δὲν εἶσαι σὺ, Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ὁ ὁποῖος ἔγραψες εἰς τὸ βιβλίον σου ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη καὶ ὅτι ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἀγαπᾷ δὲν γνωρίζει Θεόν. Δὲν ἔλεγες εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν ἐγγράσας: «Ἀδελφοὶ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους;» Καὶ ἔμπορεῖς, τώρα, νὰ μὲ μισήσῃς καὶ νὰ μὲ διώξῃς; Ἡ ἀρνήσου τοὺς λόγους σου ἢ ἀγάπησέ με καὶ ἀφῃσέ με νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν παράδεισον!

Αἱ θύραι τοῦ παραδείσου ἠνοίχθησαν διάπλατοι. Ὁ Ἰωάννης ἐνηγκαλίσθη τὸν μετανόησαντα ἁμαρτωλόν, καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ βασίλειον τῶν οὐρανῶν.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΑΜΑΞΩΝ

ΩΣ ΜΕΣΟΥ

ΥΓΙΕΙΝΟΥ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΥ

Τὰ αὐτοκίνητα εἰσελθόντα ἐν τῇ πρακτικῇ χρήσει μετὰ τὴν εὐφρεστάτην τροποποίησιν, τὴν ἐπενεχθεῖσαν εἰς τὴν ἀρχέγονον αὐτῶν τύπον ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ Serpollet ἣν ἐπαρουσίασε εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσὴν τῶν Παρισίων τῷ 1889, καθὼς καὶ μετὰ τὴν ὀλίγον βραδύτερον ἐφαρμογὴν ἐπ' αὐτῶν, τοῦ διὰ πετρελαίου μηχανισμοῦ τοῦ Daimler, ἐπετελέσαντο ταχέως τοσοῦτον καταπληκτικὰς προόδους ὥστε ὀλίγοι ὑπολείπονται πλέον οὐσιώδεις προσθήκαι ὅπως φθάσωσι τὴν ἄκραν αὐτῶν τελειότητα.

Ἀλθῶς δὲ, ἡ ταχύτης, ἡ ἀκρίβεια τῶν κινήσεων, ἡ εὐστροφία, τὸ ἀπλοῦν τοῦ μηχανισμοῦ, τὸ ἀναπαύσιμον τοῦ ὀχήματος, τὸ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εὐνοῶ-